

דרכנו בשיחות הרב צבי יהודה

פרשת בא- יציאת מצרים ועפונה

ראש הישיבה הרב ברוך וידר שליט"א

אנו מוצאים מן התורה לכבות את הארץ ולקבע בה את שלטונו, ואין אפשרות לעזוב שום מקום שבארץ, בשום פנים ואופן. כידוע עקירת מצוה מן התורה היא ב"יהרג ואל יעבור" רק לגבי שפיכות דמים גלי עריות ועובדת זרה. כל זה במצבים רגילים, אבל בשעת כפיה וגורה גם דבר קל הוא חמור, ויש למסור את הנפש אפילו על שrok נעל. ואין הבדל מאייה עד היא הכהפה. (זה כולל אפילו כפיה מיהודים, חיללה, כפיה אנטיתית). דבר זה לא יקום ולא יהיה, ולא ינשלו אותנו מחלוקת של ארצנו מחייבים אנו כולנו במסירות נפשו וממשלה שעשו הסגר בארץ כמו שעשו תחום מושב ליהודים ברוסיה – לא תהיה כזאת בישראל!

כבוש הארץ בכל גבולותיה הוא מלחמת מצוה, אין ספק בדבר, ואין שום היתר להכנים נוים בתחום גבולותינו בחולק מן הארץ; אך הוא מצד התורה, ויחד עם זה דרישת מעין זו (של נישול חלקים מארצנו) היא בנדייטזם; כאילו יצרנו "מדינונת" קטנה והיא צריכה להספיק לנו. ארץ ישראל שייכת לכל עם ישראל שבכל העולם ובכל הדורות, ואין לאנשים המתימרים להיות מנהיגים של ישראל, שום זכות משפטית לגוזל מהם קרקעות. זו נבזות הנובעת מ瑞יקנות וחולשה רוחנית

(הרצי"ה)

רמב"ן על שמות ו, ב'

ונועשה עמהם להפליא וdoneci כי אין כי עשויה כל

⁴ אורות, ישראל ותחיתו כ"ה, עפ' פ"ד

12

ונאולו נשבת היא והולכת. נאלת מצרים וגואלה-העטיה השלמה היא
ונאולו אהת אומינה פסקת. פעילת היר החוקה והזרוע הנטויה, אשר תחולת בעמג'ים
היא פועלית את פועלותיה בכל המסבוב. משיח ואליגו גואלים הם - לנואלה אהת.
במחהיל והגנוו, הפומה והוחום הם יוד מלאים את התהובת. וווע שישראל מקשיב
תודה אֶל קול התהנוות של פועלות הגואלה, ההילבות מכל המסבוב עד מל' א' צמיהת
ה'

5. הערכה 37 - בשם רביינו

שפט אמרת

שבית הכותל
Yeshivat Hakotel

ירכנו ע"פ שיחות הרצוייה פרשת בא- ראש היישיבה

ציאת מצרים לדורות

1. שבועות ו, ב, ו-ח'

(ב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אָנִי יְקֹם:

(ג) בין אפר לברניר-שרץ אנו וקון ה' הוציאו אתם סתומה סבלת מטושים הצלען אתם בעקבות תאגיתו אתקבב בפער עטול ובשיטוטים בלתי: (ה) נתקבב עטול כלם עטול ל' גלן עטול עטול לאלאים וודעלם כי אן וקון אתקבב המוציאו אתם מסתומה מסתומה לאידראין איזר

ה) גראן וולג ארכיטקט גובל מלבד משלו גם באלנבי, אדריכל גן ירושלים וגנוז וויליאם פלאטון גת רחוב.

126-127. שיחות הראייה, עמ' 2

5. ייציאת מצרים

הזהו המשי של ספר טמות, י' באב' שלוח', ענינו עצם העובדה של יציאת מצרים ובעקבות עזיבתו של קורשוס. האחים ואבשלום היו אחים אחים קדומים שוכלים בלבן מל' עשי עבד'ר'ן, אך ביציאה מארץ ישראל ונשענו שם כמי נזירים למל'. מאין מוחילה עצמאויה המבשתה בהרוו, שם עט' עלול. אכן כל התהונם הם זה וכור ליציאת פרתון, לא כור לשליחות גיגלון, אלא אל' אמר' אשכנז' ו'הדר'ת רשות' שורת' בין' צוין כור לשליחות גיגלון. והוא ר' ליבא' בר' בר'ם, והוא ר' אשכנז' ו'הדר'ת רשות' של הנניין בבן' שרניות' עלי'. וה' הילל וויזר' לש' פרתון, ומוכן מהבריטים כל הנניין

ו. בין רון לודווין
הולכים ונשכחים היטפלים אלהילוטיים, עד שמניגים לסקח החושן, שלפני השם
בכבודה. סולק ואורו אוילוק סיד העצמאות. עניין של כל המMESSות
הוא בוגעתה האור: ייזאר אלוהים: יה' או...²⁰ יה' וה' אףלה בכל און
מצרים שלשה ימים... ולכל בני-ישראל היה אז אוור בלבובותם.²¹ מחלת הפליה
בן רון היה הום שהשולך ונזהה עלם בין ממע אחריהם, כמו שנזכר כבר לעמינו: בן
הפליה היה הום האה...²² הפה...²³ הפה...²⁴ הפה...²⁵ הפה...²⁶ הפה...²⁷ הפה...²⁸

ו. יציגאים בדור חמוץ
כל זה נבסן משבודה יסודית אחותה: היוזמת את עמו יושאל מוכנס לחירום.
על-כן, יש סבון לב מסונן התהורה. הפרושה סלון היא ספר היטסרו:

ידוטני... יה... יהלומי... וכו'. כל אלה הם ביטויים המהוואיים בדברים שחו ולחוף.
אלם במלוך הרובר טען כי הכל...: שיטוט בלשון הויה לא בלשון עברו;
זנבי שיחול יצאה בד' ובמה... אנו יוצאים וזרעים סא' וזה, מה כל בטלן כל
ההורות אן גורליין וזרעים דן רעה, רק הדר האלאה...
כל שמניג פוך
לטלן כל בטלן זרעים דן רעה...

4. "יצאים בור רמה"
 שיחה ואת שיכח ליציאת מצרים. "שנותארא" הן זו מששות של הינה לייאיה. ובווג השוו, "בא-בשלח", נגמרים הטיפולים כלפי חוץ ומופיע עצם בעשה היציאה עד הגמר והשכלול הגודל בקוריית ים סוף. עם ישראלי הילך ומתרגל, ומתחיך — תורה ומצוותה, עד מעמד הר סיני וממן תורה ועד השארת השכינה בישראל, שכן נאמר: "ובני ישראל יצאים בדרכו ורעה"¹⁶, בלשון הווה, ולא "יצאו" בלשון עבר, אקראי-פי שיצאו כבר — "וישטו בני-ישראל מרים מסכתה"¹⁷. כי היציאה נמשת מאוז לכל הזרחות¹⁸ ולעלם אנחנו יוצאים וויצאים!¹⁹ וכן כל המעודדים הם דבר ליציאת מצרים.²⁰

8. אגרות ראייה, הד"א עט' שם"

הנוגה אהובי אלה הם
 מהענינים העומדים ברומז-של-עלום ומוקולם קדוש ברוח-תורה. ולאבתת ייְרוּדִי ארמו לו בקצרה: כל גודל הואה, שאעפ' שהעולם יורד תמיד בירידה אחר יירודה, מימי אין זה כי א' מצד החצוניות שלו, דהינו שהמעשים והמדות נופלים ואינם בערך של דורות הראשונים מצד פריטות הנשימות. אבל מצד הפנימיות דהינו מה-הכלל של כללות קדושת האומה כנס'י, כי דור ודור מוסף על הזרות הראשונות, מפני שהקדושה מצטרפת, ונמצא שהקדושה של מעט תורה ומעשים טובים של זורות האחרונים מוסיפה או רושע עבר ג'ב. ובעירה אין לה פירות ולא צירוף, בסוד יתפדרו כל פועלין און". ע"כ כללות האומה בתוכייתה היא מלאה יותר או ר' מכפי הערך של העבר, אלא שאין הדבר נגלה לעין עד בא מישיח צדקנו

9. עילית ראייה על הנוגה של פסה

בכל דור ודור חייב אדם לאות את עצמו כאלו הוא ייא מאמג'רים
בכח הזרע הנטורה, להוציא אל הפועל את רוטמות המעליה מעט מעט, בכל דור ודור, חייב כל אחד להשלים, להטהר ולהניש את הלקן בטלנות מעליה, השיך לערכו ולזרו, המגע לו מיצאת מצרם.